

Χρήστος Θ. Παπαδημητρίου

ΠΑΓΙΔΑ
ΘΑΝΑΤΟΥ
ΓΙΑ ΤΟΝ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΖΑΚΕ

αστυνομικό μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2020

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΓΚΛΗΜΑ

Χρήστος Θ. Παπαδημητρίου, *Παγίδα θανάτου για τον
επιθεωρητή Ζακέ*

<https://nefeli.fairead.net/egklima>

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Φωτογραφία εξωφύλλου: *Shutterstock*
Επιμέλεια-διόρθωση: Βαρβάρα Καρζή

1η έκδοση, Ιούνιος 2020

ISBN: 978-960-504-280-6

Για την ελληνική έκδοση:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Χρήστος Θ. Παπαδημητρίου

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

Στα πιο μεθυστικά μάτια που είδα.
Στα πιο απαλά χέρια που άγγιξα.
Στις πιο τρυφερές καρδιές που άκουσα.
Στην Αριάδνη και στον Θοδωρή.
Για όλα, ως το τέλος μου.

Ο Θάνατος ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι,
τον αγκάλιασε και, χωρίς να καταλαβαίνει τι
του συνέβαινε, αυτός που δεν κοιμόταν ποτέ
αισθάνθηκε τον ύπνο να του κλείνει γλυκά τα
βλέφαρα. Την επόμενη ημέρα δεν πέθανε κανείς.

José Saramago, *As Intermittências da Morte*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ιστορία που εκτυλίσσεται στο βιβλίο αυτό βασίζεται σε ένα ειδικό έγκλημα που συνέβη στο Παρίσι τον Νοέμβριο του 1967. Ορισμένα τοπωνύμια και ονόματα προσώπων, αστυνομικών υπηρεσιών και οδών έχουν φυσικά τροποποιηθεί.

Η εξιχνίαση ενός φόνου συνάρπαζε πάντοτε την κοινή γνώμη, ιδιαίτερα μετά τη θρυλική επιτυχία του Σέρλοκ Χολμς. Από τις αρχές του 20ού αιώνα έως και την επικράτηση της τηλεόρασης τη δεκαετία του 1980, οι εφημερίδες έδιναν ιδιαίτερη έμφαση στις εγκληματολογικές τους στήλες και το κοινό συμμετείχε στην προσπάθεια επίλυσης ανεξιχνίαστων εγκλημάτων, ιδιαίτερα στην Αγγλία και τη Γαλλία. Ίσως γιατί στις συντηρητικές και σχετικά φιλήσυχες κοινωνίες της εποχής, οι απαγωγές και οι δολοφονίες ήταν ακόμη κάτι σπάνιο και απόμακρο, που προκαλούσε ανησυχία και τρόμο.

Μέσα από την αποκρυπτογράφηση μιας αινιγματικής αστυνομικής υπόθεσης, φιλοδοξία μου είναι να καταγραφούν τα ιδιαίτερα συναισθήματα που προξενεί στον άνθρωπο η θέα του θανάτου καθώς και οι απίστευτες κτηνωδίες που προκαλεί η λατρεία του χρήματος. Το βιβλίο αφιερώνεται σε όλους εκείνους που πέρασαν τη σύντομη ζωή τους μαχόμενοι για την αναζήτηση της δικαιοσύνης, πιστεύοντας σε κάτι ανώτερο από την ύλη.

X. Θ. Παπαδημητρίου

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Κάποιος αναποδογύρισε την κλεψύδρα σου.

Ξαφνικά. Χωρίς να σε ρωτήσει.

Η άμμος άρχισε να πέφτει.

Ένωσες πως έπεφτε γρήγορα, πολύ γρήγορα...

Για μια στιγμή σκέφθηκες να μείνεις ακίνητος και να παρακολουθείς την κίνηση με το βλέμμα σου...

Μήπως και μ' έναν ανεπαίσθητο τρόπο κατορθώσεις να την καθυστερήσεις. Έστω για λίγο...

Κι έπειτα δεν άντεξες, βγήκες μέσα στη νύχτα και έτρεξες.

Αποφάσισες γενναία ν' αναμετρηθείς με την προαιώνια μοίρα σου.

Ν' αναπνεύσεις τον θάνατο.

Να τον βάλεις στο σώμα σου.

Ο πόνος που βίωσες ήταν αβάσταχτος. Νόμισες πως δεν θα είχες τη δύναμη να συνεχίσεις.

Κι εκείνη τη στιγμή, ξαπλωμένος ανάσκελα στο βρόμικο χώμα, είδες τον αττικό ουρανό.

Βαθιά χρώματα, κόκκινο, πορτοκαλί...

Ανασηκώθηκες.

Είδες τις αχτίδες του ήλιου να πέφτουν στη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Δέος σε κυρίεψε. Η ζωή ήταν εκεί. Δίπλα σου.

Για να αισθανθείς την ομορφιά, αρκούσε ν' ανοίξεις τα μάτια σου.

Κι άρχισες να ζεις.

Αγάπησες. Ερωτεύθηκες. Έδωσες. Πήρες. Γύρι-
σες σπίτι σου κατάκοπος.

Κοίταξες με τρόμο την κλεψύδρα σου. Η άμμος
είχε σχεδόν τελειώσει.

Καθώς ο τελευταίος κόκκος της έπεφτε, ένα χα-
μόγελο σχηματίστηκε στα χείλη σου...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΙΣΙ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1967

1

Ο δολοφόνος προχώρησε στο σκοτάδι με αργά αλλά αποφασιστικά βήματα. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν πια τρεις και δέκα τα ξημερώματα. Η καθορισμένη ώρα είχε φτάσει. Γονάτισε μπροστά στη γυάλινη είσοδο. Αναζήτησε τον φακό. Υπό το φως του έβγαλε την ειδική αρμαθιά με τα αντικλείδια και τα διαρρηκτικά εργαλεία. Απέφυγε επιδέξια να σηκώσει το βλέμμα του προς την οροφή. Δοκίμασε αρκετά αντικλείδια, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Δεν ανησύχησε. Ήταν σίγουρος πως τελικά κάποιος θα έκανε τη δουλειά του. Άλλωστε, το είχε δοκιμάσει αρκετές φορές πριν. Ποτέ δεν δρούσε απροετοίμαστος. Κάθε ενέργειά του είχε σχεδιαστεί καιρό πριν, με τρόπο ακριβή και λεπτομερή. Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα. Τα δερμάτινα παπούτσια του άφηναν έναν παράξενο οξύ ήχο καθώς περπατούσε στο ξύλινο δάπεδο. Ταράχτηκε. Ήθελε απόλυτη ησυχία και αυτή ήταν η μοναδική λεπτομέρεια που δεν είχε προβλέψει.

Καθώς προχώρησε προς το βάθος του διαδρόμου το φως έγινε πιο έντονο. Οι νεότευκτοι ουρανοξύστες της Λα Ντεφάνς πρόβαλαν μέσα από την τζαμαρία. Τα φώτα τους ήταν σχεδόν όλα σβηστά, εκτός από κάποια, προφανώς ξεχασμένα, σε ορισμένα γραφεία.

Η απόσταση όμως ήταν μεγάλη. Ακόμη κι αν κάποιος είχε μείνει ξημερώματα Κυριακής στη δουλειά, αποκλείεται να τον έβλεπε. Με εξαίρεση τις κάμερες, που γνώριζε πως τον παρακολουθούσαν σε κάθε του βήμα, το σκοτάδι τον προστάτευε και από αυτό το ενδεχόμενο.

Καθώς περπατούσε στο μεταξωτό χαλί, συνειδητοποίησε πόσο μεγάλο ήταν το δωμάτιο. Πολλά μέτρα χώριζαν το σημείο όπου βρισκόταν από τον απέναντι τοίχο, με το μεγάλο ξύλινο τραπέζι, αντίκα του προηγούμενου αιώνα, και τον πίνακα του Ντελακρουά. Κάλυψε την απόσταση με γοργά βήματα και έφτασε στη βιβλιοθήκη. Ο κρυφός διακόπτης ήταν στο τέταρτο ράφι της όγδοης βιτρίνας, πίσω από το δεύτερο βιβλίο. Τον πάτησε και η βιβλιοθήκη άνοιξε στο μέσο της και χωρίσθηκε στα δύο, αποκαλύπτοντας το υπνοδωμάτιο. Το κρεβάτι βρισκόταν ακριβώς απέναντι, ανάμεσα σε δύο μεγάλα κομοδίνα. Στη μία πλευρά του δωματίου ήταν το μαρμάρινο πολυτελές μπάνιο, με ορθάνοιχτη την πόρτα του.

Ήξερε πως εκεί δεν υπήρχαν κάμερες. Άλλωστε, δεν υπήρχε λόγος ο βαθύπλουτος τραπεζίτης να διακινδυνεύει να καταγραφούν και να γνωστοποιηθούν οι προσωπικές του στιγμές. Καθώς ένιωθε τον ιδρώτα να τρέχει από το μέτωπό του, αποφάσισε να βγάλει την κουκούλα του. Ανάπνευσε βαθιά και κατευθύνθηκε προς το μέρος της. Φθάνοντας αποπάνω της, άκουσε την ανάσα της. Πλησίασε ακόμη περισσότερο, βγάζοντας συγχρόνως από το δερμάτινο μπουφάν του το σύρμα. Την πιο κρίσιμη όμως στιγ-

μή δίστασε. Αν έκανε λίγα βήματα πίσω, θα μπορούσαν όλα να σταματήσουν εδώ και να επιστρέφουν στο πριν. Χωρίς κανένα ρίσκο. Δίχως συνέπειες. Μπορούσε απλώς να ξαναφορέσει την κουκούλα και ν' αποχωρήσει επιτόπου. Μα, σκεπτόμενος το σχέδιό του, κατάλαβε ότι, αν δείλιαζε τώρα, θα έπρεπε να ξεχάσει ό,τι είχε ονειρευτεί για το μέλλον. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. Και, το κυριότερο, δεν υπήρχε κάποιος κίνδυνος. Στην ουσία, δεν υπήρχε κανένας. Αρκεί να στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων. Η αδρεναλίνη του εκτινάχθηκε στα ύψη...

Τα βλέφαρά της κινήθηκαν αναπάντεχα. Νόμιζε πως θ' άνοιγε τα μάτια της. Έπρεπε να προλάβει. Έπεσε πάνω της με μια κίνηση και πάτησε με τα γόνατά του το στήθος της, τη στιγμή που περνούσε το σύρμα πίσω από τα πυκνά της μαλλιά και άρχιζε με όλη του τη δύναμη να σφίγγει τον λαιμό της.

2

Πριν της κοπεί οριστικά η ανάσα, πρόλαβε ν' ανοίξει τα μάτια της. Ήταν δυνατόν; Τη δολοφονούσαν μέσα στον ύπνο της... Γιατί; Για ποιον λόγο; Δεν καταλάβαινε τίποτα... Τα είκοσι τέσσερα χρόνια τής ζωής της πέρασαν μπροστά της σαν μια ταινία μικρού μήκους. Και μέσα από όλες τις εικόνες τελευταία πέρασε εκείνη όπου έσφιγγε τον μονάκριβο γιο της στην αγκαλιά της.

Προσπάθησε να διακρίνει τη μορφή του στο ημίφως και της φάνηκε ανεξήγητα γνωστή. Ήταν όμως

πια σίγουρη πως η έλλειψη οξυγόνου της προκαλούσε παραισθήσεις. Δεν τα κατάφερε. Προσπάθησε όμως να παλέψει, μαζεύοντας όσες δυνάμεις τής είχαν απομείνει. Τα χέρια της γαντζώθηκαν από τα μπράτσα του δολοφόνου της και ένωσε τα μακριά της νύχια να σκίζουν το δέρμα του. Μόνο για μια στιγμή. Την επομένη έπεσαν κάτω, ανίκανα να συνεχίσουν. Τα πόδια της δεν κουνήθηκαν καν. Η δύναμη που την καθήλωνε πάνω στο στρώμα ήταν ακατανίκητη. Σε μια ύστατη κίνηση θάρρους επέλεξε να κλείσει τα μάτια της. Δεν ήθελε να χαρίσει στον δολοφόνο της την ευχαρίστηση να δει μέσα τους τον τρόμο της.

Θεωρούσε πως ο θάνατος από ασφυξία ήταν ανώδυνος. Όταν όμως τα πνευμόνια της συντρίφθηκαν σ' έναν απότομο σπασμό, αισθάνθηκε τα σωθικά της να σκίζονται και ένας πόνος, απίστευτα δυνατός, διαπέρασε όλο το κορμί της.

Κι έπειτα σιγή. Νεκρική σιγή.

3

Με το που είδε τα κλειστά μάτια και το παραμορφωμένο της πρόσωπο συνειδητοποίησε πως ο θάνατος πρέπει να ήταν μαρτυρικός. Γύρω της υπήρχε μια λίμνη αίματος. Ο δολοφόνος, στραγγαλίζοντάς τη, είχε προφανώς κόψει την καρωτίδα της. Κινήθηκε προσεκτικά δίπλα της για να μην πατήσει το αίμα που υπήρχε στο πάτωμα. Άνοιξε τα μάτια της κι εκείνα έμειναν μόνο για μια στιγμή ανοιχτά, μια στιγμή όμως που ήταν αρκετή ώστε το γαλά-

ζιο τους χρώμα ν' αντικρίσει το ψυχρό λευκό φως που ερχόταν από το φωτιστικό της οροφής. Το μαύρο ήταν για τους πιο πολλούς το πιο πένθιμο χρώμα. Γι' αυτόν όμως το πιο πένθιμο χρώμα ήταν το λευκό, γιατί ήταν το χρώμα που έπαιρνε ο άνθρωπος όταν περνούσε στην τελική μοίρα του θανάτου. Και αυτό το μακάβριο θέαμα των άψυχων σωμάτων το είχε συναντήσει ήδη αναρίθμητες φορές. Σχεδόν κάθε εβδομάδα, από τότε που έγινε ο νεότερος επιθεωρητής στην ιστορία της γαλλικής αστυνομίας, καλούνταν να εξιχνιάσει κάποιον φόνο. Όμως, όσα πτώματα κι αν είχε δει, δεν έπαυε ποτέ να εκπλήσσεται από την απότομη αλλαγή που η μετάβαση από τη ζωή στην ανυπαρξία προκαλούσε στον άνθρωπο. Λες και μια αόρατη δύναμη μεταμόρφωνε, τη στιγμή του μοιραίου, το σώμα σε μια άψυχη μάζα, ρουφώντας από μέσα του όλα εκείνα τα συστατικά που το έκαναν ζωντανό οργανισμό. Από τη μια η ακαμψία και από την άλλη το κατάλευκο παγερό χρώμα τον έκαναν, ακόμη και τώρα, στα τριάντα επτά του χρόνια, να στέκεται με αληθινό δέος μπροστά στην κατάσταση την οποία επρόκειτο και ο ίδιος -ήλπιζε όχι πολύ σύντομα- ν' αντιμετωπίσει. Ο θάνατος, άλλωστε, παρέμενε ο κατεξοχήν εχθρός. Ανίκητος. Ανυπέρβλητος. Αναπόφευκτος. Ένα αξεδιάλυτο μυστήριο. Για κάθε έμψυχο ον η ίδια κατάληξη μέσα στις χιλιετίες. Πώς ένας άνθρωπος, με όλον αυτόν τον πλούσιο κόσμο από αισθήματα και συναισθήματα, με σώμα ζωντανό και εγκέφαλο σε εγρήγορση, κατέληγε ένα άψυχο κουφάρι;

Η θέα των πέντε αστυνομικών που πηγαينوέρχονταν χωρίς συγκεκριμένο σκοπό μεταξύ γραφείου και μυστικής κρεβατοκάμαρας, σε συνδυασμό με τη συναισθηματική φόρτιση που του είχε προκαλέσει το πτώμα της νέας γυναίκας, τον έκανε να αισθανθεί έντονο θυμό. Έναν θυμό που δεν μπόρεσε να συκρατήσει, παρά την προσπάθειά του.

«Αστυνόμε, παρακαλώ ν' αποχωρήσετε όλοι από το δωμάτιο. Αμέσως! Δεν καταλαβαίνετε, διάολε, πως χαλάτε τη σκηνή του εγκλήματος;»

«Επιθεωρητά, δεν έχουμε αγγίξει το πτώμα. Απλώς απομακρύναμε τον σύζυγο και προσπαθήσαμε-»

«Να ποδοπατήσετε κάθε ίχνος ή να καλύψετε κάθε αποτύπωμα. Εσείς από τα αστυνομικά τμήματα, πρέπει να καταλάβετε ότι δουλειά σας είναι να μαζεύετε τα καθάρματα από τους δρόμους κι όχι να παριστάνετε τους ντετέκτιβ!»

«Επιθεωρητά, δεν θα ανεχθώ άλλη προσβολή. Θα αναφερθώ στον διοικητή Μπιντάλ».

«Κάντε ό,τι θέλετε. Μόνο εξαφανιστείτε. Τώρα!!!»

Στο πρόσωπο του αστυνομικού σχηματίστηκε ένας έντονος μορφασμός, σαν να ετοιμαζόταν να επιτεθεί. Όμως μάλλον πιο λογικές σκέψεις επικράτησαν και αποφάσισε εντέλει να υποχωρήσει μπροστά στον Ζακέ.

«Ελάτε, φεύγουμε αποδώ. Κρατήστε τους τραυματοφορείς έξω από τα κεντρικά γραφεία. Θα τους ειδοποιήσουμε εμείς τότε να πάρουν τη γυναίκα. Και προσέξτε να μην αγγίξετε τίποτα...»

Έφυγαν με θόρυβο και με μια απροσδιόριστη απογοήτευση στο βλέμμα τους. Ξαφνικά τους στερούσαν ένα θέαμα, το οποίο μπορεί να ήταν ανατριχιαστικό, αλλά συνάμα ήταν και γοητευτικό.

Προσπάθησε ν' ακολουθήσει το πρωτόκολλο. Περιπάτησε αργά, προσπαθώντας να φανταστεί τα βήματα του δολοφόνου στο σκοτάδι, και διερεύνησε τον χώρο. Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε τον αγαπημένο μεγεθυντικό φακό του. Ήξερε πως η τεχνολογία είχε αλλάξει πολύ από την εποχή του Σέρλοκ Χολμς. Αυτό όμως που έμενε अपαράλλαχτο ήταν το γεγονός ότι η αλήθεια ήταν πάντοτε θέμα οπτικής γωνίας. Και, φυσικά, όλα κρίνονταν στις λεπτομέρειες. Κανένα όργανο δεν θα έβρισκε ποτέ καλύτερα τα ίχνη του εγκλήματος από ένα απλό κρύσταλλο κατάλληλα επεξεργασμένο. Γονάτισε και άρχισε να ψάχνει.

4

«Κύριε πρόεδρε, θα ήθελα να σας μιλήσω. Μπορείτε, βέβαια, να έρθετε στα κεντρικά...»

«Θα σας μιλήσω εδώ, επιθεωρητά...»

«Ζακέ».

«Ο μικρός μου γιος είναι στο σπίτι μας στο Σαιντ Κλου και ακόμα κοιμάται. Θέλω να είμαι εκεί στις εννέα που ξυπνά για να τον σφίξω στην αγκαλιά μου. Πρέπει ν' αντιμετωπίσω τον θάνατο της γυναίκας μου και μόνο αυτός μπορεί να μου δώσει τη δύναμη. Και κάτι άλλο. Μη με αποκαλείτε πρόεδρο. Έχω βαρεθεί ν' ακούω αυτή τη λέξη».

«Μάλιστα, κύριε Σοφφέλ. Καταλαβαίνω. Θα θέλατε να μου πείτε τι θυμάστε;»

«Δεν είμαι έτοιμος να μιλήσω για τον φόνο ακόμα. Θα προτιμούσα αργότερα. Μπορώ να έχω ένα ούισκι, παρακαλώ;»

«Θα το φροντίσω αμέσως. Σας καταλαβαίνω...»

Βγήκε έξω απ' το γραφείο και έγνεψε στον βοηθό του. Εκείνος πλησίασε και, αφού ο επιθεωρητής του ψιθύρισε κάτι στο αυτί, στη συνέχεια απομακρύνθηκε βιαστικά.

«Σ' ένα λεπτό θα το έχετε. Ας μιλήσουμε μέχρι τότε γενικά για εσάς και τη σύζυγό σας, αν δεν έχετε αντίρρηση».

«Αν το κρίνετε απαραίτητο...»

«Κατ' αρχάς, εξηγήστε μου το θέμα του δωματίου. Πώς είναι δυνατόν ένας τόσο πλούσιος άνθρωπος σαν εσάς, μ' ένα υπέροχο, υποθέτω, σπίτι, να κοιμάται το σαββατόβραδο σ' έναν μικρό, για τα δεδομένα σας, χώρο, μέσα στα κεντρικά γραφεία της τράπεζάς σας;»

Ο Σοφφέλ, πριν ν' απαντήσει, σκούπισε με το μαντίλι του τα δακρυσμένα του μάτια. Ήταν γύρω στα εξήντα, με έντονες ρυτίδες στο μέτωπο και μάγουλα αυλακωμένα. Τα μαλλιά του ήταν πυκνά και κατάνευτα, δίχως μια άσπρη τρίχα. Ήταν σίγουρο ότι τα έβαφε. Φορούσε ένα γαλάζιο πουκάμισο και ένα μαύρο υφασμάτινο παντελόνι.

«Όπως σας είπα, έχω ένα μικρό παιδί, ενός έτους. Ο μεγαλύτερος γιος μου, απ' την πρώτη μου γυναίκα, είναι δεκαεννέα ετών και σπουδάζει στην

Ελβετία. Μετά τη γέννηση του μικρού, η ζωή μου με την Κατρίν άλλαξε...»

«Δεν σας καταλαβαίνω».

«Είμαι εξήντα τεσσάρων ετών, επιθεωρητά. Δεν έχω λόγο να σας το κρύψω. Θα το μάθετε, άλλωστε, ερευνώντας. Η Κατρίν ήταν είκοσι τεσσάρων. Δεν την παντρεύτηκα για να κάνω παιδιά. Είχα και έχω έναν υπέροχο γιο».

«Δύο για την ακρίβεια...»

«Εννοώ πως είχα παιδί πριν από τον γάμο μου με την Κατρίν. Δεν ήθελα άλλα παιδιά. Ήθελα μόνο έρωτα. Η Κατρίν ήταν μοντέλο της Channel. Τη γνώρισα σε μια επίδειξη μόδας. Την ερωτεύθηκα τρελά».

«Και τότε, γιατί κάνατε παιδί;»

«Ήταν ένα ατύχημα... Συμφωνήσαμε να μην αλλάξει αυτό τη ζωή μας σε τίποτε, αλλά εκείνη, δυστυχώς, γραπώθηκε από τον γιο μας αμέσως με τη γέννησή του».

«Σας παραμελούσε;»

«Θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι. Άρχισε να μη φροντίζει αρκετά ούτε τον εαυτό της ούτε εμάς».

«Οπότε βρήκατε ως λύση να την απομακρύνετε από το σπίτι;»

«Όχι! Προς Θεού! Άλλωστε, από Δευτέρα έως Παρασκευή η εργασία μου είναι απίστευτα απαιτητική. Μου μένουν μόνο έξι ώρες την ημέρα, αρκετές μόνο για να κοιμηθώ».

«Και τότε πώς βρεθήκατε να κοιμάστε εδώ;»

«Δεν με αφήσατε να ολοκληρώσω. Ύστερα από πιέσεις μου, προσλάβαμε τέσσερις οικιακές βοηθούς

αποκλειστικά για τη φροντίδα του παιδιού. Δύο νοσοκόμες και δύο παιδαγωγούς. Εναλλάσσονται σε δωδεκάωρες βάρδιες, ώστε πάντα να υπάρχουν στην έπαυλη δύο γυναίκες επιφορτισμένες με τον μικρό Μισέλ».

«Συγγνώμη για την ενόχληση. Το ποτό σας, κύριε Σοφφέλ».

«Ευχαριστώ. Δεν θα με συνοδεύσετε, επιθεωρητά;»

«Ποτέ εν ώρα υπηρεσίας».

Έφερε το φαρδύ γυάλινο ποτήρι στο στόμα του, ήπια το μισό μονομιάς και έκλεισε τα πράσινα μάτια του για ορισμένα λεπτά. Σαν να βυθιζόταν στις σκέψεις του.

«Ας συνεχίσουμε. Η ώρα είναι ήδη επτά. Σε μία ώρα πρέπει να είμαι στον δρόμο για το σπίτι. Με ρωτούσατε...»

«Πώς βρεθήκατε να κοιμάστε εδώ».

«Η Κατρίν ερχόταν στο γραφείο κάθε Σάββατο μεσημέρι. Διασκεδάσαμε όλη την ημέρα στο κοσμικό Παρίσι και το βράδυ κοιμόμασταν εδώ. Ήθελα να την έχω όλη δική μου... τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα».

Μιλούσε με μια ψυχρότητα που έκανε τον Ζακέ ν' ανατριχιάσει. Αλλά του φαινόταν ειλικρινής. Ο ίδιος απεχθανόταν το φέμα και προτιμούσε την ωμή αλήθεια από την υποκρισία.

«Επομένως, κοιμόσασταν εδώ κάθε Σάββατο και Κυριακή βράδυ».

«Ακριβώς».

«Και η γυναίκα σας επέστρεφε στο Σαιντ Κλου τη Δευτέρα;»

«Ναι. Αυτή ήταν η υποχώρησή μου σ' εκείνη. Στην ηλικία μου, επιθεωρητά, υπάρχει μία μόνο απόλαυση που δεν έχω βαρεθεί να δοκιμάζω.»

«Εννοείτε το σεξ;»

«Μάλιστα. Δηλαδή παντρευτήκατε την Κατρίν-»

«Επειδή ήταν πανέμορφη. Η πιο εκπληκτική γυναίκα που είχα δει ποτέ.»

«Είστε χρόνια χωρισμένος;»

«Η πρώτη μου γυναίκα πέθανε εδώ και δέκα χρόνια.»

«Λυπάμαι. Ήταν ατύχημα;»

«Όχι, αυτοκτόνησε.»

Για μια στιγμή πάγωσε. Δεν περίμενε ν' ακούσει αυτήν τη λέξη.

«Να τολμήσω να ρωτήσω γιατί;»

«Είχε ψυχολογικά προβλήματα. Αλλά δεν νομίζω πως είναι αυτό το θέμα μας και ο χρόνος σας τελειώνει, επιθεωρητά...»

«Έχετε δίκιο. Αλήθεια, πείτε μου, μπορείτε τώρα να θυμηθείτε τι συνέβη;»

«Κοιμάμαι βαθιά, επιθεωρητά. Είχαμε γυρίσει λίγο μετά τις δύο, κατάκοποι και αρκετά μεθυσμένοι. Το πρόγραμμα ήταν συνεχές. Γεύμα το μεσημέρι στο "Ritz", μετά καφές και απεριτίφ στο καφέ "Oriani", μια επαγγελματική υποχρέωση στη συμβολαιογράφο μου, ένα μικρό διάλειμμα εδώ για ν' αλλάξουμε, στις εννέα είδαμε την Κάρμεν στην όπε-

ρα και έπειτα δείπνο στην έπαυλη του υπουργού Ζεριντάλ στη Βουλώνη».

«Αντιληφθήκατε κάτι περίεργο όταν ήρθατε;»

«Όχι απολύτως. Παρκάραμε τη λιμουζίνα μου στο υπόγειο πάρκιγκ που χρησιμοποιούμε αποκλειστικά εγώ και ο συνιδιοκτήτης της τράπεζας, ο κύριος Μπερζεράκ, και ανεβήκαμε με τον ανελκυστήρα στο γραφείο μου».

«Η είσοδος του πάρκιγκ είναι αφύλακτη;»

«Ναι. Οι δύο φρουροί είναι πάντα στην είσοδο του ουρανοξύστη. Η πόρτα του πάρκιγκ είναι θωρακισμένη και ανοίγει μόνο με τον συνδυασμό που ξέρουμε εγώ και ο αντιπρόεδρος της τράπεζας».

«Εννοείτε τον συνιδιοκτήτη, τον κύριο Μπερζεράκ;»

«Ακριβώς».

«Οπότε;»

«Μπήκαμε στο γραφείο μου, πάτησα τον κρυφό διακόπτη στη βιβλιοθήκη και περάσαμε στην κρεβατοκάμαρα. Κάναμε έρωτα για περίπου είκοσι λεπτά και αμέσως μετά αποκοιμηθήκαμε. Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι κάποιος –με καλυμμένο το κεφάλι του με μια κουκούλα– να κάθεται πάνω στο στήθος μου και να με σφίγγει στον λαιμό μ' ένα σύρμα. Μου ζητούσε να του αποκαλύψω πού βρίσκεται το χρηματοκιβώτιο και, φυσικά, τον κωδικό του».

«Η γυναίκα σας;»

«Ήταν δίπλα μου. Νεκρή, μέσα σε μια λίμνη αίματος».

Άρχισε να κλαίει σαν μωρό παιδί. Η μεταστροφή του έκανε τον Ζακέ να σταματήσει... Πάντοτε αισθανόταν δέος μπροστά στην έκφραση ψυχικού πόνου. Όταν έβλεπε κάποιον να κλαίει, ένιωθε να πνίγεται, να μην μπορεί ν' αναπνεύσει.

«Μετά την απειλή του δολοφόνου τι ακριβώς ακολούθησε;»

«Αισθανόμουν πως πνίγομαι. Δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Εκείνος ήταν απίστευτα ψύχραιμος. Μου είπε πως θα μετρήσει ανάποδα από το δέκα και πως, αν έφτανε στο μηδέν, θα σκότωνε και τα δύο παιδιά μου, αφού πρώτα με έπνιγε».

«Δηλαδή γνώριζε την οικογενειακή σας κατάσταση».

«Προφανώς. Άρχισε την αντίστροφη μέτρηση. Ομολογώ πως δεν χρειάστηκε να φτάσει ούτε στο πέντε. Του έγνεφα πως θα συνεργαζόμουν. Είχα χάσει τη γυναίκα μου. Δεν μ' ένοιαζαν τα χρήματα. Κι ως είχα μια περιουσία στο χρηματοκιβώτιο».

«Δηλαδή;»

«Εκατό εκατομμύρια φράγκα, καθώς και κοσμήματα ανυπολόγιστης αξίας».

«Δεν μπορώ να καταλάβω. Το γραφείο σας είναι στο ίδιο κτίριο με το κεντρικό κατάστημα της “Τράπεζας Επενδύσεων”. Γιατί δεν καταθέσατε το ποσό αυτό σε κάποιον από τους πολλούς λογαριασμούς που σίγουρα έχετε;»

«Η σημερινή ημέρα δεν είναι τυχαία. Μόλις εχθές το απόγευμα ολοκληρώθηκε μια μεγάλη συναλλαγή. Το μεγαλύτερο ακίνητο της τράπεζας στο

Παρίσι, ένα κτίριο συνολικής επιφανείας δέκα χιλιάδων τετραγωνικών που είχα αγοράσει πριν από δέκα χρόνια στο Ρον Πουάν στην πλατεία Ντε λ' Ετουάλ, πωλήθηκε στις "Galleries Lafayette". Τα χρήματα δόθηκαν σε μετρητά στο συμβολαιογραφείο της κυρίας Μεσερντί στην οδό Ντε Φλερ. Οι τέσσερις σωματοφύλακές μου με συνόδεψαν εδώ και αποφάσισα να τα κρατήσω στο χρηματοκιβώτιό μου προσωρινά—δηλαδή μέχρι τη Δευτέρα το πρωί— που θα λειτουργούσαν και πάλι τα ταμεία».

«Επομένως, ο δολοφόνος, προφανώς, το γνώριζε και επέλεξε τη συγκεκριμένη νύχτα για να εκτελέσει το σχέδιό του».

«Ίσως έχετε δίκιο. Είμαι όμως πολύ κουρασμένος, επιθεωρητά. Η γυναίκα μου είναι νεκρή εδώ και λίγες ώρες. Θέλω να πάω στο σπίτι μου και να προσπαθήσω να συνέλθω. Αυτή τη στιγμή, δεν με ενδιαφέρει πια τίποτε άλλο από το ν' αγκαλιάσω τον μικρό Μισέλ και να μιλήσω στην Ελβετία με τον γιο μου Ζακ για να βεβαιωθώ πως είναι καλά».

«Καταλαβαίνω. Μόνο δύο τελευταίες ερωτήσεις. Τα χρήματα ήταν ασφαλισμένα;»

«Ναι. Είναι πάγια πολιτική της "Τράπεζας Επενδύσεων" ν' ασφαρίζονται όλες οι αγοραπωλησίες».

«Έχετε εχθρούς, κύριε Σοφφέλ;»

«Αναρίθμητους. Μονάχα που οι εχθροί έχουν μια χαρακτηριστική διαφορά από τους φίλους».

«Δεν σας καταλαβαίνω».

«Ποτέ δεν παραδέχονται την ιδιότητά τους. Φορούν προσωπίο και αποκαλύπτουν τις προθέσεις

τους μονάχα με τις πράξεις τους. Όταν θέλουν να χτυπήσουν».

Σηκώθηκε απότομα και προχώρησε προς τον ανελκυστήρα.

5

Πάρκαρε το αυτοκίνητό του στο μπουλβάρ Κλισύ και άρχισε να κατευθύνεται προς το γραφείο του στο τμήμα. Ο λαμπερός ήλιος τον έκανε να ξυπνήσει. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τον ουρανό. Υπέροχο γαλάζιο χρώμα με ελάχιστα λευκά σύννεφα σε εντυπωσιακούς σχηματισμούς. Συλλογίστηκε πόσα δώρα του έδινε απλόχερα η ζωή κάθε μέρα. Μια ανάσα αέρα, έναν καθαρό ορίζοντα μετά την καταιγίδα, την αίσθηση του αίματος να κυλά στις φλέβες του, το θαύμα του έρωτα να κυριεύει το κορμί του. Εκείνος όμως είχε εδώ και καιρό λησμονήσει να ζει. Για περισσότερο από έναν χρόνο κήδευε μέσα του την Αλίσ. Όχι εκείνη που πραγματικά ήταν... αλλά εκείνη που αυτός θεωρούσε ότι γνώριζε. Τη γυναίκα που είχε ερωτευθεί παράφορα. Ξαφνικά ένιωσε πως ήταν πια καιρός να προχωρήσει. Το αίνιγμα που καλούνταν να επιλύσει, ένα παζλ με χιλιάδες κομμάτια, είχε ξυπνήσει όλες του τις αισθήσεις από τη χειμερία νάρκη.

Προχώρησε με ταχύ βήμα και προσπέρασε ένα ταξί που περίμενε υπομονετικά στην ειδική θέση αναμονής για κάποιον πελάτη. Μόλις τελείωνε την αναφορά του προς τον διοικητή, είχε την υπόλοι-

πη μέρα δική του. Τα τελευταία μέτρα τα διέσχισε σχεδόν τρέχοντας και τα χείλη του κινούνταν καθώς σχημάτιζε τις λέξεις του κειμένου, έτσι ώστε να μη χάσει καθόλου χρόνο. Χαιρέτησε μηχανικά τους δύο φρουρούς στην είσοδο και χρησιμοποίησε τις σκάλες για ν' ανέβει στον τρίτο όροφο. Οι πόρτες των γραφείων ήταν ανοιχτές. Άλλωστε, απαγορευόταν να τις κλειδώνουν, καθώς σε καθένα έδρευαν τρεις αστυνομικοί. Εξαίρεση αποτελούσε εκείνο με τη μεγάλη δρύινη πόρτα στην άκρη του διαδρόμου, που ήταν το δεύτερο σπίτι του απόμακρου διοικητή Μπιντάλ. Παρά το γεγονός ότι ήταν Κυριακή, άκουσε ομιλίες από τα διπλανά γραφεία. Κάποιοι συνάδελφοι έχουν επείγουσες υποθέσεις, σκέφτηκε. Είδε τον Ζαν να έρχεται κατάκοπος και ιδρωμένος, ενημερώθηκε για τις τελευταίες εξελίξεις και, στη συνέχεια, του έδωσε οδηγίες για την εξέταση των υπαλλήλων της «Τράπεζας Επενδύσεων» που θα άρχιζε τη Δευτέρα το μεσημέρι, μετά την κηδεία της κυρίας Σοφφέλ, η οποία είχε τελικά οριστεί για τις έντεκα, στο κοιμητήριο του Σαιντ Κλου.

Καθώς άνοιγε τις κουρτίνες έριξε μια ακόμη φευγαλέα ματιά στην αγαπημένη του πόλη. Το λάτρευε το Παρίσι. Είχε γεννηθεί στο νησί του Αγίου Λουδοβίκου, δίπλα ακριβώς από το νησί της Νοτρ Νταμ, στην καρδιά του Σηκουάνα, και έμενε ακόμη εκεί, στο ίδιο διαμέρισμα που υποδέχτηκε τα νέα του θανάτου –με χρονολογική σειρά– του πατέρα, της μητέρας, του παππού, της γιαγιάς του καθώς και της Αλίς, εκείνης που του έκλεψε την καρδιά και τον

έκανε να θρηνήσει τόσο βαθιά για τον θάνατό της, παρά την προδοσία της. Οι αναμνήσεις της γέμιζαν ακόμη όλο του το είναι. Εξακολουθούσε να έχει τη μορφή της στα μάτια του.

Δεν μπήκε στον κόπο να φτιάξει καφέ, παρά το γεγονός ότι η έλλειψη της καφεΐνης, στην οποία ήταν εθισμένος τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, είχε ήδη αρχίσει να του προκαλεί εκνευρισμό. Δεν ήθελε να χάσει καθόλου χρόνο. Κάθισε στο γραφείο του, αφήνοντας το παράθυρο ανοιχτό, για να μπορούν οι αχτίδες του ήλιου να εισχωρούν στον χώρο και, το κυριότερο, για ν' ακούει τους ήχους απ' τον δρόμο. Έτσι συγκεντρωνόταν πάντοτε, ανάμεσα σε μουσική, φωνές και πολυκοσμία. Η απομόνωση του προκαλούσε μελαγχολία. Δίστασε μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και αμέσως μετά η αναφορά του άρχισε να γράφεται στη στιγμή, με τα πλήκτρα της «Olympus» του, της γκριζας γραφομηχανής του –είχε πάρει το όνομά της από το ψηλότερο βουνό της Ελλάδας, αυτό που ήταν και συνάμα το σπίτι των θεών της ελληνικής μυθολογίας–, να παίρνουν φωτιά.

6

Όταν αντίκρισε τη Νοτρ Νταμ, ένωσε, όπως πάντα, ότι είχε φτάσει στο σπίτι του. Τα πεντακόσια δεκατέσσερα βήματα που τον χώριζαν από τη σιδερένια καγκελόπορτα της πολυκατοικίας του τα είχε μετρήσει άπειρες φορές. Άλλοτε σε στιγμές απελπι-